

Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός: «Κυριακή της Πεντηκοστής, ημέρα αναγεννήσεως και φωτισμού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Με λαμπρότητα εορτάσθηκε η μεγάλη δεσποτική εορτή της Πεντηκοστής στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας την Κυριακή 8 Ιουνίου 2025. Ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#) χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Αγρινίου.

Αμέσως μετά την Θεία Λειτουργία, κατά την τάξη της Εκκλησίας, ο Σεβασμιώτατος προεξήρχε της Ακολουθίας του Εσπερινού του Αγίου Πνεύματος και ανέγνωσε τις ευχές της Γονυκλισίας.

Κατά το κήρυγμά του ανέφερε τα εξής: «Κυριακή της Πεντηκοστής σήμερα. Κυριακή της εκπληρώσεως μιας υποσχέσεως. Κυριακή αναγεννήσεως και φωτισμού. Ημέρα εναρκτήρια της διαρκούς παρουσίας της Θείας Χάριτος στην ιστορία της Οικουμένης αλλά και στην ζωή του καθενός προσωπικά.

Τί να συνέβη, άραγε, εκείνη την ημέρα στο οίκημα της Ιερουσαλήμ, όπου βρίσκονταν οι Μαθητές; Το δεύτερο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων, στο οποίο ανήκει ο σημερινός Απόστολος, μας μιλά για μια βουή από τον Ουρανό, έναν ορμητικό άνεμο και μικρές φλόγες να επικάθονται στα κεφάλια τους. Αδύναμες και ανήμπορες οι λέξεις για να περιγράψουμε γεγονότα που σχετίζονται με την παρουσία του ίδιου του Θεού, ικανές όμως να περιγράψουν την μεταμόρφωση των Μαθητών σε πύρινους και θαρραλέους κήρυκες της Αναστάσεως.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως ο Κύριός μας σφράγισε τις ζωές των Αποστόλων Του κατά την διάρκεια των τριών χρόνων της δημόσιας παρουσίας Του στην Γη. Γνωρίζουμε όμως πως, παρά την αγαθή τους διάθεση, δεν ήταν εξ αρχής σε θέση να κατανοήσουν το βαθύτερο νόημα και την βαθύτερη σκοπιμότητα αυτής της θεόσταλτης παρουσίας που ο Θεός τους αξίωσε. Έβλεπαν, αλλά δεν κατανοούσαν, άκουγαν, αλλά δεν αντιλαμβάνονταν. Το πρόσωπο του Χριστού παρέμενε γι' αυτούς αγαπητό αλλά και αινιγματικό. Τα λόγια Του, συχνά, δεν μπορούσαν να τα προσεγγίσουν, και μάλιστα, όχι σπάνια, τα παρεξηγούσαν. Αυτό όμως που τους οδήγησε στην πλήρη σύγχυση αλλά και στην πλήρη απογοήτευση ήταν τα Πάθη,

και η Σταύρωση του αγαπημένου τους Διδασκάλου στον λόφο του Γολγοθά. Εκεί, ό,τι είχαν χτίσει στην ψυχή τους για τον Ιησού, κατέρρευσε. Εκεί, κάθε ελπίδα και προοπτική εξανεμίστηκε. Σκότος βαθύ κυρίευσε τον νου και την καρδιά τους. Ο θαυμασμός μεταβλήθηκε σε φόβο και ο ενθουσιασμός έδωσε την θέση του στην απαισιοδοξία. Η ψυχή τους παρέμενε τυφλή και ο νους τους ανίκανος να κατανοήσει. Τί είχε συμβεί; Τί ήταν αλήθεια; Τί θα συνέβαινε στο μέλλον;

Ο Χριστός γνώριζε την αδυναμία τους και τους είχε προετοιμάσει για τον ερχομό του Παρακλήτου, δηλαδή ενός προσώπου, του τρίτου προσώπου της Αγίας Τριάδος, το Οποίο θα τους παρηγορούσε και, συγχρόνως, θα τους ενδυνάμωνε, ώστε να αντέξουν την οδύνη της απουσίας του Διδασκάλου τους. Γνώριζε πως θα καταρρεύσουν όταν γίνουν αυτόπτες μάρτυρες των φρικτών παθών Του. Γνώριζε πως θα βρεθούν σαν ναυαγοί στο πέλαγος της απογνώσεως χωρίς το στήριγμα της δικής Του παρουσίας. Γι' αυτό και συχνά τους μιλούσε με αυτόν τον τρόπο, όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: «Λίγο καιρό ακόμη θα είμαι μαζί σας και ύστερα θα πάω σ' εκείνον που μ' έστειλε. Θα με αναζητήσετε αλλά δε θα με βρείτε, γιατί εκεί που θα είμαι εγώ, εσείς δεν μπορείτε να έρθετε» (Ιω. 7: 33-34). «Όμως, δε θα σας αφήσω ορφανούς» (Ιω. 14:18). «Θα παρακαλέσω τον Πατέρα να σας δώσει άλλον Παράκλητο, το Πνεύμα της Αλήθειας, ώστε να είναι για πάντα μαζί σας» (Ιω. 14, 16). «Όταν έρθει εκείνος, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια ... και θα σας αναγγείλει αυτά που πρόκειται να συμβούν» (Ιω. 16:13).

Και σήμερα, στο Ευαγγέλιο που μόλις προ ολίγου ακούσαμε, ο Ιωάννης καταγράφει και εξηγεί: «Στάθηκε ο Ιησούς μπροστά στο πλήθος και φώναξε: Όποιος διψάει, να έρθει σ' εμένα και να πιεί. Μέσα από κείνον που πιστεύει σ' εμένα, καθώς λέει η Γραφή, ποτάμια ζωντανό νερό θα τρέξουν. Αυτό το είπε ο Ιησούς εννοώντας το Πνεύμα που θα έπαιρναν όσοι πίστευαν σ' αυτόν. Γιατί, τότε ακόμα δεν είχαν το Άγιο Πνεύμα, αφού ο Ιησούς δεν είχε δοξαστεί με την ανάσταση» (Ιω 7, 37-39).

Το νερό είναι εκείνο το στοιχείο που χρησιμοποιεί το σημερινό Ευαγγέλιο για να περιγράψει το Άγιο Πνεύμα. Νερό που πλημμυρίζει την ψυχή με χαρά και ελπίδα, όπως τότε την ψυχή των Μαθητών, τους οποίους μετέβαλε σε πηγή ελπίδος και Αναστάσιμης χαράς. Αυτή ήταν η ημέρα της Πεντηκοστής, όπως μας την περιγράφει η σημερινή περικοπή: «Ξαφνικά, τους παρουσιάστηκαν γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς, που μοιράστηκαν και κάθισαν από μία στον καθένα απ' αυτούς. Όλοι τότε πλημμύρισαν από Πνεύμα Άγιο και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, ανάλογα με την ικανότητα που τους έδινε το Πνεύμα» (Πρ. 2:3-4).

Νερό ζωής, λοιπόν, το Άγιο Πνεύμα στο σημερινό Ευαγγέλιο, αλλά και φλόγα φωτισμού στον σημερινό Απόστολο. Δύο διαφορετικές περιγραφές, ίδια όμως η παρουσία Του, ίδια η ενέργειά Του, ίδια η αλήθεια Του. Κυρίως όμως, μεγαλειώδης

και λυτρωτική είναι η δωρεά Του στον κόσμο. Δωρεά, που δεν είναι άλλη από την ίδια την Εκκλησία.

Ναι, αδελφοί μου! Η ημέρα της Πεντηκοστής αποτελεί την γενέθλιο ημέρα της Εκκλησίας μας. Στην παρουσία του Πνεύματος οφείλει την ύπαρξή Της. Αυτό Την ζωογονεί, Την ενισχύει και Την μεταβάλλει σε οδό και μέσον θεώσεως για τον καθέναν από εμάς. Το Άγιο Πνεύμα ενίσχυσε τους μάρτυρές Της στην οδύνη τους, φώτισε τους Πατέρες Της στον πόλεμό τους κατά των αιρέσεων, μεταμόρφωσε απλά μέλη Της σε αγίους, όμοιους με τον Θεό.

Είναι αποδέκτης ανεκτίμητων δωρεών η Εκκλησία μας, αλλά και δώρο Θεού για τον κόσμο. Μέσω των Μυστηρίων Της, το Πνεύμα παραμένει διαρκώς κοντά μας, όπως υποσχέθηκε ο Κύριός μας (Ιω. 14,16). Μέσω της εμπειρίας και της Χάριτος των Αγίων της, μας δείχνει τον δρόμο της πνευματικής ζωής που οδηγεί προς την αιωνιότητα. Μέσα στην αγκαλιά Της, όπου βρεθήκαμε κατά την στιγμή της Βαπτίσεώς μας, είμαστε ήδη αποδέκτες των δωρεών του Αγίου Πνεύματος και πολιτογραφημένοι πολίτες της ουράνιας Βασιλείας.

Η Πεντηκοστή συνεχίζεται. Στον κόσμο αυτόν, βιώνουμε συχνά την αίσθηση μιας φαινομενικής απουσίας του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα όμως, ως Παράκλητος, μας παρηγορεί και ενισχύει τον πόθο της καρδιάς μας να ζήσουμε με τον Χριστό και να επιζητούμε την παρουσία Του. Όσο καταπολεμούμε τα πάθη μας, τόσο το Άγιο Πνεύμα μεταμορφώνει την ύπαρξή μας και κάνει την καρδιά μας να φωνάζει προς τον Θεό σαν μικρό παιδί: «Αββά, ο πατήρ» (Ρωμ. 8:15), δηλαδή «Θεέ μου, αγαπημένε μου πατέρα!»

Ό,τι καλό, ό,τι όμορφο, ό,τι ελπιδοφόρο, ό,τι φωτεινό συμβαίνει μέσα μας αποτελεί δώρο του Παναγίου Πνεύματος. Ας μετέχουμε με πίστη και θερμή καρδιά στα Μυστήρια της Εκκλησίας μας, ας βαδίζουμε με συνέπεια και σταθερότητα τον δρόμο της πνευματικής ζωής και ας είμαστε βέβαιοι πως τίποτα δεν θα βρεθεί ικανό να απομακρύνει από την ψυχή μας την επουράνια χαρά, την οποίαν μόνον Εκείνο, το Πνεύμα της αληθείας, χαρίζει.

Περισσότερες φωτογραφίες [**ΕΔΩ**](#)